Cu ochii infinitului să-mi privești lumea din suflet

On Decembrie 30, 2022

Ochii nu pot să surprindă o realitate estetică decât prin valorificarea lucrurilor recunoscute numai dintr-un anumit unghi al vederii.

Marea și nisipul, surprinse în momentele trăite sub soarele generos al verii, sunt rezultatul privirii mele înspre nemăsurat, pornind de la convingerea că ele sunt simboluri ale infinitului, deoarece nu au nici început, nici sfârșit. Şi chiar dacă privirea devine confuză în încercarea de a cuprinde orizontul, marea oferă liniștea cea adevărată, dar totodată poate să cuprindă reprezentarea unei realități cu ajutorul iluziei unor siluete pierdute într-un lunecător trecut, fiind suprimată de o acțiune desfășurată în afara timpului și spațiului.

Pe când nisipul...firișoarele de nisip cuceresc clipele uitate numai prin întoarcerea clepsidrei, întorcându-se de unde au plecat.

Să o spun drept: ochiul nu poate să surprindă o realitate estetică decât prin valorificarea lucrurilor recunoscute numai dintr-un anumit unghi al vederii, prin acțiunea automată a spiritului de observație care integrează armonios elementele din jur într-un tot unitar. Însă hotărârea ochiului de a se comporta estetic, privind separat elementele aflate în prim planul câmpului vizual, ar trebui să fie urmată de demonstrarea permanentă a relației dintre formele artistice ideale cu cele reale. Din acest motiv, marea și nisipul, elemente ce determină starea sufletului meu, traduse în imagini cu simbolistică puternică, fac ca vederea mea să se extindă dincolo de "opera fereastră", către un orizont al permanenței spirituale.

Leadership: Poți să îmbunătățești capacitatea Eului tău de a percepe, prin intelect sau prin simțuri, o imagine care transmite emoții, acceptând ideea că realitatea în care te retragi este un loc în care arta nu este o experiență pasivă?

Vă întrebați ce reprezintă acest orizont al permanenței spirituale? Cred că este următoare etapă din traseul umanului, de vibrație înaltă, bine plasată în contextul unor amintiri memorabile, dar și a unor oportunități de învățare despre frumusețea vieții. Asta după declanșarea emoției și a credinței de a uni cele mai adânci și vii realități, legând lumi radical distincte.

Sau, mai bine zis, acest orizont al permanenței spirituale este etapa următoare după declanșarea emoției unei intimități suficientă însăși, definită într-un transcendent asumat, prin împletirea dragostei de viață cu nostalgia unei clipe extrase din lumea secretă a unui mistic nonconformist care a trăit cu multe secole în urmă și a cărei licărire de amintire o poți surprinde trăgând cu ochiul printr-un ușă întredeschisă, într-un loc străin de orice localizare posibilă.

De remarcat, totodată, că fac deseori trimitere spre artă. Dar încerc să ocolesc experiența pasivă a privitorului care se regăsește în obiectul privirii sale cu un sentiment de irealitate, ci mai degrabă ca o reminiscență a unei picturi anterioare.

Leadership: Poți să maximizezi impactul creației tale asupra ochiului și sensibilității umane utilizând arta reprezentării emoțiilor într-o formă narativă, așa încât să conferi lucrurilor particulare măreția de a exista în absolut?

În artă, unitatea reflecției aflată sub influența potențelor paralele ale lumii reale și ale lumii

ideale, este în strânsă legătură cu percepția senzitivă asupra mării și a peisajului marin. Asta, dacă nu elimin interesele practice pe care le poate trezi atitudinea estetică asumată în fața unui tablou vizual spectaculos, capabil să scoată din anonimat orice decor sublim. Deci, în măsura în care reacționez intelectual la vederea obiectelor pe care marea le aduce la țărm, operând cu spiritull *Rholes-Thirsys* dătător de surprinzătoare interpretări, ceva care primește de peste tot ecouri de artă poetică, mă voi putea bucura de simpla impresie a unui Deja-Vu în cadrul sensibilității, dar totodată voi putea să ofer o explicație subiectivă asupra modului lucrurilor particulare de a exista în absolut.

A exista în absolut înseamnă să imortalizezi într-un tablou acea zi specială și irepetabilă, care nu se sfârșește niciodată în memoria timpului. Îmi îngădui pe această cale, de dragul emoției pe care o trezește în mine revederea mării și a nisipului, să reproduc un fragment dintr-o carte scrisă de Ileana Constantinescu:

"Mă pierd într-un albastru plăcut fără să-mi dau seama dacă mă contopesc cu cerul sau cu marea ori cu amândouă. Această contopire cu cele două nuanțe de albastru îmi dă senzația nemuririi, fără monotonia ei, o nemurire plăcută, în afara grijilor vieții curente, o nemurire la care nu mă pot întreba dacă am dreptul să o ating în această zi în care am înțeles că important nu este să fii nemuritor, ci să te simți bine în pielea ta, privilegiat că ai putut să simți bucuria de a fi alături de splendida natură."

În mod inevitabil, artei îi place să se ascundă, să se dezvăluie în tăcere, ca într-un fel de chivot misterios pierdut într-o mare nesfârșită de emoții, culori și miresme care, limpede lucru, va salva de la uitare numai pe cel care încă mai crede în el. Iar eu cred în designul care nu piere niciodată. Mai ales dacă iau în calcul faptul că într-o operă de artă, sesizarea fidelității față de natură este o chestiune de simțuri, legată de un mod de a percepe și de adaptare la un cod restrâns de reprezentare a emoțiilor – mult mai adecvat decât codurile imagistice, dar pus la vedere pe suprafața de autenticitate existențială.

Leadership: Poți să preiei controlul asupra emoțiilor în momentul apropierii sau depărtării de un punct fix, corespunzând unei modificări în idealul Eului de a cuprinde între marginile sale memorialistice imaginea unui miracol?

O altă necesitate în raportul ochi-vedere, privind un peisaj în stil impresionist, din perspectiva frontală cu marea și nisipul în prim plan, și luând în considerare panorama cerului în asfințit așa cum este desprins dintr-un tablou neterminat de Botticelli, este de a trage concluzii în privința apropierii sau depărtării de un punct fix, în fiecare stadiu al manifestării culorii atunci când ea apare organică, vie și mobilă. Este și acesta un motiv de profundă meditație melancolică, nu-i așa?

Într-adevăr, marea și nisipul încă sunt acolo, de atâta amar de vreme, dar nimeni nu le redă povestea din infinitul lumilor din suflet, nimeni nu le descrie ca pe o înlănțuire de cuvinte separate de orice lucru, ca într-o cronică de intersectări întâmplătoare și evenimente neașteptate. Nimeni nu le îngăduie să fie mereu în centrul precis al sufletului căzut accidental într-o lume a realităților imateriale. Şi chiar dacă eu sunt creatorul iluziei, al mirajului frumuseții, a lucrurilor care nu sunt de multe ori ceea ce par, tot nu mă pot abate de la constrângerea *Echtoser Sanlierrys Passen*: "ceea ce îmi încântă privirea este ceea ce mă lasă mut de uimire".

Fără îndoială. Trebuie să păşesc pe un tărâm plin de intensitate, articulat, modern, inspirat din efervescența de culori și de texturi văratice, acolo unde încep creațiile absolute în artă, ca să găsesc concordanța deplină între tablou și sensibilitatea simbolistică (caracterizată prin melancolie), iar astfel să dau naștere portretului. Se pare, deci, că va trebui să mă concentrez doar asupra conceptului de "Ochi atotvăzător" pentru a fi de acord în privința faptului că degeaba mă străduiesc să aștern pe pânză imaginea unui miracol, dacă nu este recunoscută sublima valoare artistică a vederii mele care depășește în toate

direcțiile unghiul de valabilitate al unei lumi imaginare, transfigurată în planul creației.

În leadership, la fel ca și în artă, va trebui să realizezi o creație capabilă să surprindă imaginea unui miracol. Să descoperi că de fapt ceea ce vezi în jur este o reflectare a ceea ce devii prin emoțiile pe care le transmiți interpretând un rol dublu: de visător idealist și de purtător al unei imagini simbolice.

Cu ochii infinitului să-mi privești lumea din suflet ca să-mi recunoști adâncurile pe care numai admirația pentru frumos și tendința spre unitate le poate explica. Şi, tot aici, merită să adaug un citat dintr-o carte citită recent, "Egiptologul", de Arthur Phillips:

De-a lungul timpului lucrurile se erodează. Nisipurile șlefuiesc, pietrișul ascunde, papirusurile se fărâmițează, picturile se șterg. O mare parte din aceste procese sunt, desigur, distructive. Uneori, însă, eroziunea clarifică, răzuind asemănările înșelătoare, erorile necaracteristice, detaliile derutante și inutile. Dacă, pe parcursul scrierii acestor însemnări, am apucat-o pe undeva într-o direcție greșită, dacă am înțeles eronat sau am descris defectuos ceva ce am văzut sau mi-am închipuit că văd, ei bine, în acele momente îți spui: Nu-i nimic, o să revizuiesc totul când mă reîntorc...

Şi așa voi face.

Source: https://neculaifantanaru.com/cu-ochii-infinitului-sa-mi-privesti-lumea-din-suflet.html